

TÁRSULATI ÜGYEK

GESELLSCHAFTSANGELEGENHEITEN

REICHERT RÓBERT SÍREMLÉKÉNEK LELEPLEZÉSE.

1938. június 1-én a Kerepesi-úti temető 47. táblája 2. sor 55. sz. sírhelyén a Magyarhoni Földtani Társulat a Collegium Hungaricum Szövetséggel és a Regnum Marianum Súlyos eserkészessapatával karöltve, a tisztelők sokasága jelenlétében adta át Reichert Róbert gyászoló családjának a szandai piroxénandezitből készült síremléket.

Mauritz Béla egyetemi tanár fejezte ki elsőnek hű tanítványáról, munkatársáról való gondolatait:

Tisztelt Közönség!

Még egy esztendeje sínesen, hogy a gyümölesérlelő nyár derekán itt állottunk a nyitott sír előtt, hogy mitől Isten-veledet mondjunk *Reichert Róbert*-nek. Allaudóan a költő, Arany János szavai esengtek a fülemben, amiért a szép ószról, a hervadásról, a hulló lombokról, a néma tájról és mindezeknek a varázsáról szól, de sehogy sem tud bele-nyugodni abba, hogy az alig kivirított tavaszra máris a tél és az enyészet árnya boruljon. Reichert Róbert élete a legponpásabban virító tavasszal indult meg, azonban az alig elvirágozott bimbókból fejlődő gyümöles érlelését a nyáreleji dér könnyörtelenül megfagyasztotta.

Ez az emlék, mely Csonkahazánk egyik legszebb kövéből, a híres szandavári kőből készült es amelyet a megboldogult egy odaadó szeretettel tanulmányozott, nekünk mindig csak szimbólikus emlék lesz. Bizonyoságot fog tenni arról, hogy barátai, kartársai és tanítványai mennyire szerették és becsülték őt. Lelkünkben azonban Reichert Róbert másképen fog élni. Előttünk áll örökös derűs lényével, amely nem ismert egyebet, mint a kötelességteljesítést. Az aránylag gyenge testben bámulatosan erős lélek lakozott. Akarat, ész, erő, kitartás, magasatos világnézet ritka összhangban egyesültek benne. A fáradságot nem ismerte, egész lénye duzzadt a munkavágytól, alkotni és teremteni akart. Semmit sem akart könnyű munkával, felületességgel elérni; felfelé törekedett, de minden eredményét önzetlen, becsületes munkával akarta elérni, dolgozni és fáradozni akart. A tudományt művelni és terjeszteni volt életének legfőbb célja. Szenvédélyes kutató volt, aki az igazság kiderítéséért hajlandó volt mindent áldozni; a tudatlanságot tartotta az emberiség legnagyobb ellenségének és ennek legyőzésére semmi fáradságtól sem riadt vissza.

Szerény, szelíd, embertársait szerető és becsülő lelkülete azonban nem egyszer lázadt fel. Amennyire örülni tudott a sikereknek, amilyeneket felebarátai érdemes munkával értek el, egész lénye éppen annyira lázadozott olyankor, midőn érdemtelenek olyan polera emelkedtek fel, amelyet csak összeköttetés, pajtáság vagy cimboraság útján szerezhettek meg.

Kartársainak, de különösen a magyar ifjúságnak példaképpen állíthatjuk oda Reichert Róbert nemes jellemét. Példátlan kötelességtudás, a tudomány önzetlen szeretete, az embertársak iránt való megértés, bensőséges vallásosság, a családi tűzhely szentsége, az igazság kitartó keresése — ezekben foglalható össze rövid, de eredményekben gazdag életének tartalma.

A törékeny test hamar eltávozott, de az erős lélek emléke tovább fog élni mindazokban, akik őt közéről ismerték.

Pihenj nyugodtan abban a tudatban, hogy lelked itt van közöttünk és itt is marad mindörökké!

Liffa Aurél a Magyarhoni Földtani Társulat nevében adta át meghatott és elismerő szavak kíséretében a síremléket.

Élete virágkorában elhunyt barátunknak, Reichert Róbert dr. egyetemi magántanárnak, a Magyarhoni Földtani Társulat volt titkárának a sírjánál gyűltünk ma össze, hogy kegyeletiünknek, haló porrai iránt is érzett szeretetünknek, a sírja fölé emelt e néma kőben némi kifejezést adjunk.

Barátai, tisztelői s a Magyarhoni Földtani Társulat tagjai szerény anyagi hozzájárulása tette lehetővé, hogy immár porladó hamvai ne jeltelen sírban nyugodjanak.

Amidőn e követ átadjuk rendeltetésének, emeljük fel szívceinket és mondjunk el egy rövid imát Megboldogultunk örök nyugalmaért. Nekünk pedig engedje meg a Mindenható, hogy emlékéet azzal a szeretettel és tisztelettel őrizhessük, amellyel életében iránta viseltettünk!

Malán Mihály az egyetemi segéd-tanérök, magántanárök és a Collégium Hungaricum Szövetség nevében emlékezett meg:

Kedves Róbert Barátunk!

Ismét itt állunk sírodnál egyetemi kollégáid és berlini kollégista barátaid, akik közel egy esztendeje mélyen megrendülve sirattunk és gyászoltunk Téged. Mélységes megrendüléssel gyászoltunk, mert egy fiatal élet felfelé ívelő pályafutása, a hazai tudományok egy szorgalmas és reményteljes munkása, egy kis család minden öröme és reménysége s a mi igaz és jó barátunk, akivel annyi kedves és boldog óra, de egy közös sorsnak minden baja és bánata is egybekötött, szállt oly korán a sírba Veled.

A mi kis egyetemi társaságunknak és a kollégiumi szövetségnek a lelke voltál. Soha senki sem haragudott Reád, mert Te voltál a legjobb közöttünk, aki mindenkiről és mindig csak jót tudott és jobbat akart tudni, s mindenkinek csak jót akart eszelekedni.

Kora gyermekégedtől kezdődőleg hordoztad magaddal az evangéliumi szeretet lángoló szövétnékét. Elmoudhattad magadról a költővel, hogy érenél maradandóbb emléket állítottam magamnak, amely magasabb, mint a nagy királyok piramisai. Nem haltam meg egészen, a lelkem megmaradt s itt jár, mert az irántam való szeretet lángbetűkkel íródott be azoknak a lelkébe, akik valaha is ismertek.

Ez a szeretet hozta létre sírod felett ezt az emlékkövet, amely oly kemény, mint amilyen kemény és igaz férfi voltál Te elveid megvallásában, s abból a kőből, amelynek alkotásában a Teremtő végtelen kezének nyómát Te olyszerezzettel és hívő alázattal kutattad.

Hirdesse ez a kő azt, hogy ez az irántad való szeretet megmaradt, mi a Te barátaid nem feledtünk, emlékezünk, míg az Isten ve-lünk, az ki odaát ott van Veled.

Martonyi János a eserkésztiszt nemes alakját elevenítette fel szavaival:

Drága Robink!

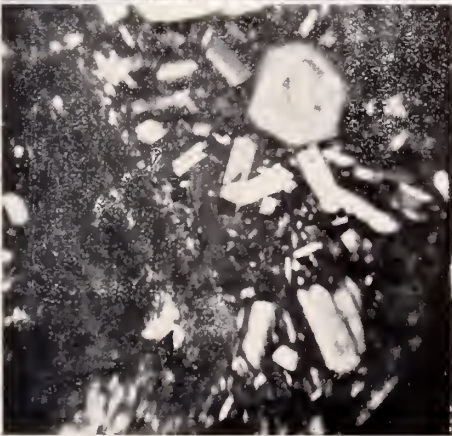
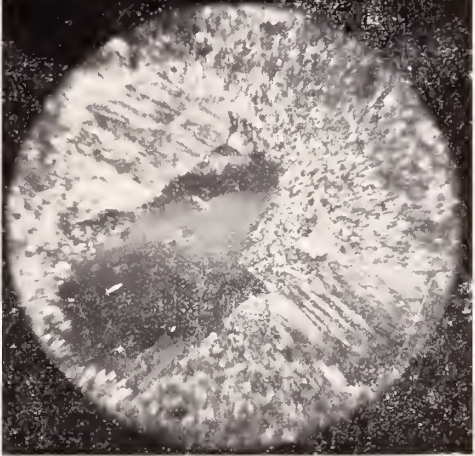
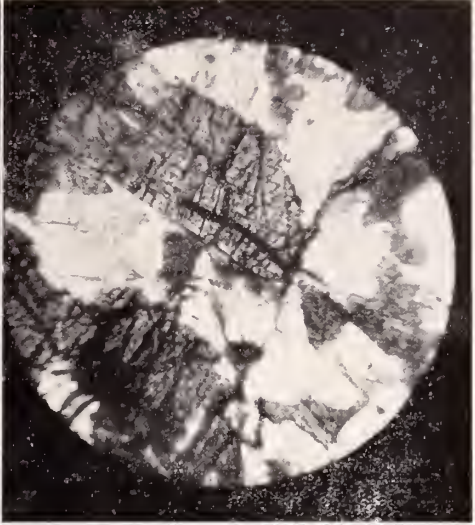
Azok után az emelkedett, ünnepi szavak után, amelyek a Te tudományos egyéniségedet és egyetemi munkádat méltatták, halljad most a Te Regnumi Súlyom-eserkészfiaidnak szerény, még most, halálod után közel egy évvel is mély megrendüléstől és fájdalommal könnyektől fátyolos hangját. Harminc férfivá nőtt eserkész nevében szö-lök Hozzád, akikhez azonban — úgy érezzük — esaládodon, tanító-næstereiden és közvetlen munkatársaidon kívül legközelebb álltál; csaknem tíz éven át hétről-hétre, sokszor napról-napra találkoztunk Veled gyűléseinken, kirándulásainkon, táborainkban.

Mindig jól tudtuk azt drága Robink, hogy Te eserkésztszti működésedért nem várhattál ebben az életben hangos sikereket, kifünte-tést, pályádon emelkedést. Kizárólag mélyen átélt vallásosságodból és tevékeny hazaszeretetedből fakadt ez az áldozatos munkád; abból a természettudományi felismerésből, hogy az egyes sejtek regenerálása, megerősítése biztosíthatja csak a magyar társadalom és nemzet-test egészségét, fejlődését, az összeomlás és a forradalmak szörnyű lázbetegsége után.

El akarjuk itt mondani Neked, a magyar földtani tudomány képviselői által emelt sírkövednél, hogy ma is élő erők bennünk a Tőled kapott tanítások. Nem felejtjük el soha, mennyi lelked mélyéről felhozott, a tudós áhítatából és ihletéből fakadó ékkövet szórtál közénk a mesedélutánokon, tábortüzeknél, négyszemközti beszélgetéseken. Primitív, darabos lelkünket kristállyá esíszoltad. Te nemesak szóval, hanem életstílusod példájával tanítottál. Egy új, nemes magyar férfi-ideál kialakításáért küzdöttünk útmutatásod nyomán: olyan férfi-egyéniességért, amelyet a szellemi és erkölcsi erőknél Benned miután meglévő tökéletes összhangja, a Te mély Istenhited, kitartó és fölényes energiád, gyakorlati érzéked, szívjóságod és tiszta derűd jellemez.

Most ismét magunkon érezzük az aranykeretes szemüveged mögött csillogó szemed, amelyet utoljára akkor láttunk mosolyogni, amikor 1936 Karácsonykor, meghitt családi teaesténken a csapatkrónikából olvastunk fel kedves részleteket. És ma Reád emlékezve eszembe jut, hogy néhány évvel ezelőtti, egy eugem mélyen sújtó gyász alkal-mából azt írtad nekem résztvevő soraidban: „Életünket, a Teremtő nagy terveinek szolgálatába állítottuk; ez a szolgálat főszegecs akkor is, ha égő szemmel, befelé esorduló kömnyekkel hajtunk fejet meg-másíthatatlan végzéseid előtt.“ — Drága Robink! Megfogadjuk Neked, hogy a Teremtőnek ezeket a nagy terveit, melyeknek Te olyan esodálatos eszköze voltál, továbbra is szolgálni akarjuk és életünk munkájával, harmóniájával, az emberebb ember és magyarabb magyar eserkész-ideáljának megvalósításával emelünk Neked a lelkünkben mindemél maradandóbb emlékkövet.

Bárdos István a Regnum Marianum eserkészcsapatainak főpánesnoka megáldotta a síremléket és Reichert Róbert egyéniességét, mint igazi példát állította az ifjúság elé.

BÓDI BÉLA: A budapest- környéki
harmadkori kavicsok
vizsgálata.

*Petrographische un-
tersuchung der terti-
ären Schotterablage-
rungen von der Um-
gebung von Budapest.*

Tafel IV. tábla.

EXPLICATION DE LA PLANCHE NO. V.

1. Enargite enfermant du covellite. (Gross. 65. Lumière naturelle). Galerie François de la mine de Reesk.
2. Luzonite. (Gross. 65. \times Nicol.) Galerie François de la mine de Reesk.
3. Enargite bordé par des grains de pyrite. (Gross. 65. Lumière naturelle). Galerie Moyen George de la mine de Reesk. Point No. 777.
4. Pyrite et melnicovite près de l'énargite. (Gross. 130. Lumière naturelle). Galerie Moyen George de la mine de Reesk. Point No. 777.
5. Or dans le pyrite, déterminé par la méthode de Burg (les grains blancs dans la partie NW et NO de la section). (Gross. 320. Lumière naturelle). Galerie Moyen George de la mine de Reesk. Point No. 777.
6. Enargite, pyrite et cuivre gris. (Gross. 65.) Galerie Moyen George de la mine de Reesk. Point No. 777.

PAPP FERENC: Reesk érceiről.

Notes sur les minerais de Reesk.

